

Canavarım
Aşka Kanarmış

N.G. KABAL

DE
X

DEX KOPYA

İÇERİK UYARISI

Bu kurgu kitap hassas okurlarımızı etkileyebilecek bazı şiddet öğeleri içermektedir.

DEX'TE YAYIMLANAN KİTAPLARI

Hepimiz Gökyüzü Olmak İstedik Serisi

- (1) Lordlar ve Vârisler
- (2) Krallar ve Soytarınları
- (2.5) Ejderha ve Yıldız
- (3) Deliler ve Cellatlar
- (4) Efsaneler ve Lanetler

- (1) Canavarın da Kalbi Varmış
- (2) Canavarlar da Hüzünlüdür
- (3) Canavarım Aşka Kanarmış

Ophelia Valley Serisi

- (1) Saklambaç
- (2) Sobe
- (3) Körebe

CANAVARIM AŞKA KANARMIŞ

Yazan: N.G. Kabal

Editör: Senem Kale

Yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Temmuz 2026 / ISBN 978-625-5572-42-4

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Yeşim Ercan Aydın

Kapak illüstrasyonu: Ebrahel Lurci

Sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 81860

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Canavarım Aşka Kanarmış

N.G. KABAL

DE
X

Kendini seçemeyen kadınlara...

DEX KOPYA

Giriş

İnsanlar henüz savaşın başladığından dahi haberdar olmadan savaşın sona erdiğini ve yenildiklerini öğrenmişlerdi. Ancak uzun, çok uzun bir süre yenildiklerini değil, yeni bir düzenin başladığını sanacaklardı. Geriye kalan birileri olursa eğer, bilhassa tarihçiler bunun üzerine uzun yıllar konuşacaktı. Belki buna savaş demenin bile doğru olmayacağını söyleyeceklerdi. Belki de savaş kelimesi yeniden anlamlandırılacaktı. Çünkü literatürde savaş, yıkıcı sonuçları olsa dahi, mücadele etme halidir. Tüm taraflar kazanma ihtimalini taşır. Oysaki dünyanın başına gelen bu felakette insanların kazanma şansı yoktu.

Tek bir gecede, var olan ve alışılan dünyanın cenazesi kaldırıldı ve bu herkesin gözünün önünde ayan beyan yaşandı.

İnsanlar hâlâ yaşam alanlarında, günlük hayat telaşı içindeydi. Trafik akıyor, ışıklar yanıyor, insanlar oradan oraya hareket halinde ilerliyordu. Vampirlerle bir arada yaşama politikası en iyi sonucu vermemiş olsa da bir düzen kurulmuş ve insanlar da bu düzenin belirleyicisi olarak yaşamlarını idame ettiriyor, vampirlerle sundukları kısıtlı hakların yeterli olduğuna inanıyorlardı. Buna rağmen geceler artık daha tehlikeli ve insanlar daha temkinliydi. Güneş battıktan sonra şehirlerde daha çok ışık yanar olmuştu. Güvenlik görevlileri her köşe başında dikkatli ve tetikte, devriye gezdi.

Vampirlere alışmış ve hatta kabullenmiş olsalar dahi doğaları gereği korkuyorlardı ve korku da diğer tüm uyuşturucular gibi bağımlılık yapıyordu. Tüm bağımlılar gibi insanlar da korkmaya alışmıştı ve tüm alışkanlıklar gibi korku da sokaklarda dolaşan kediler, gökyüzünde uçan kuşlar ve kaçırılan otobüsler gibi normaleri haline geldi.

Vampirlerin arzuladığı da buydu.

Asırlarca seyrettikleri insanlığın bir kez daha alışması.

Sonra saldırdılar ve bir gecede her şey değişti. Bu elim gece *Kanayan Gece* olarak anılacaktı gelecekte.

İlk saldırılar başkentlerde gerçekleşti. Şehirlerin enerji ağları çöktü, tüm şehirler ve kuytu köşede kalan kasabalar karanlığa büründü. İnsanlar bunun sıradan bir kesinti olduğunu düşünürken sokaklarda acil durum dronları boy göstermeye başladı. Sirenler devreye girdi. Sığınaklara kaçanlar şanslılardı. Saatler içinde başkentlerde elektrik, iletişim ve savunma ağları çöktü.

İnsanların gerçek aydınlanması, geç kalınmış bir perdenin bu şekilde aralanmasıyla başladı.

Vampirler sistemin dışında değil, merkezindeydi.

Yıllar içinde onları kendi şartlarında kabullendiklerini düşünürken aslında vampirler tüm önemli noktaların erişimini ele geçirmişti ve düğmeye basıp bunu nihayet ilan ettiler. Birlikte yaşamının medeni bir cesaret olduğunu savunanlar bile bu güç oyununun altında ezilmekten kurtulamadı. Sistem tamamıyla içeriden çökertilmişti ve bu süreç, gücü elinde tutanların parmaklarını bile kıpırdatmadan etkili olabileceklerini gösterdi.

Vampirlerin sabrı insanlara savaşta şans bırakmamıştı.

İnsanların gözardı ettiği ve artık geç olduğunda fark ettiği diğer gerçek; alışma halleriydi. İnsanlar tüm zaman boyunca vampirlerin zayıf yönlerini keşfedip onları avlarken bu defa vampirler onların stratejisini kullanmış ve onların zayıf yanlarını bulmuştu.

İnsanlar kibirli ve açgözlüydü. Kendilerini dünyanın ve zamanın sahibi sanıyorlardı. Kısa ömürlerini sabırsız bir şekilde sürüyor ve korkularını bile yeterli zaman geçtiğinde unutupuyorlar, vampirler için göz açıp kapayınca kadar geçen zamanda alışıyorlardı.

Vampirler unutmaz, anlarını kollardı.

Asırlarca o geceyi bekleyip düğmeye basmakta tereddüt etmediler.

Dünyanın düzeni ve yönetimi bir gecede el değiştirdi.

Köprüler kapatıldı. İnsanlar bunun tarihler boyunca öğrendik-

leri savaşlardan biri olduğunu düşündü. Belki bir darbe belki bir terör eylemi... Hepsi birden telefonlarına sarıldı ancak hiçbiri aradığı kişiye ulaşamadı. Şebekeler çökmüştü. Jetler gökyüzünde dailerler çizerken ordular harekete geçiyordu.

Metro istasyonlarında kalabalıklar oradan oraya savrulurken, dünyanın dört bir yanından benzer görüntüler ortaya çıktı. İnsan kalabalıklarının üzerine bomba gibi çöken karartılar... Güvenlik kameralarını kapatan gölgeler... Saniyeler içinde kana bulanmış istasyonlar...

Evlerine ulaşmak için acele eden kalabalıklar ilk darbeyi alanlardı. Bazı gruplar sokağa çıkma yasaklarını delerek kendilerini savaş meydanı sandıkları caddelere attılar. Silahlı gruplara öfkeli kalabalıklar eşlik ediyordu. Vampir karşıtı sloganlar şehirlerin üzerinde acil durum sirenleri ile yarışyordu. Güvenlik güçlerine destek olmak isteyen kalabalıkları vampir orduları karşıladı.

İlk kurşunu insanlar sıktı.

İlk katliamı vampirler yaptı.

Savaşın seyri belli olsa da insanların kaybettiklerini anladığı an o an değildi. İnsanlık çok uzun süre nasıl veya ne zaman kaybettiklerini anlamayacaktı.

Gökyüzünün kurşunu bulutlarla kaplı olduğu bir gecede, tüm düzen değişirken bazıları insanlığın kazandığını bile zannedecekti.

Şehirlerin sınırlarına kurulan gümüş kaplamalı barikatlar da gümüş mermilerle donanmış savunma hatları da vampirleri durdurmadı. Zırhlı araçlar kâğıt gibi iki büklüm oldu. İnsanların korkusu gözle görülür, elle tutulur bir hal aldı. Vampirlerin ifşasından sonra kontrolün hâlâ kendilerinde olduğunu sanan insanlık yıllardır birlikte yaşadıkları bu yaratıkların nasıl savaştığını bilmiyordu ve en acı bir şekilde yüzleşiyordu. Vampirlerin silahlara ya da ordulara ihtiyaçları yoktu ama hepsine sahiplerdi. Yalnızca savaş meydanında değil diplomaside de söz sahibi olmuş, hükümetlerle gizli anlaşmalar imzalamışlardı. Meydanlarda dökülen kan bir gösteriş ve gözdağından başka bir şey değildi. İnsanlar içinse son çırpınıştı.

Askerler tetikte, gözler karanlıktan gelen tehlikedeydi.

Ön saftaki kalabalık tehlikenin yaklaştığını anladığında tuhaf bir ürperti bedenlerini sardı. Bir saniye önce diken üzerindeyken, bir saniye sonra boğazları parçalanmış halde sokaklarda döküldüler. Sanki karanlık ve gece hareket ediyor, gözüne takılan her insan bundan payına düşen acıyı alıyordu.

Gümüş mermiler geceyi delerek ilerlerken topların ve tüfeklerin aralıksız sesleri göğe kadar ulaşıyordu. İnsan orduları tüm donanımlarına ve teknolojilerine rağmen onlarla boy ölçüşemedi. Bariyerlere çarptıkça sersemleyen vampirler, geride kalanları öfkeliyor ve daha hiddetle saldırmalarına neden oluyordu. Çığlıklar yükseliyor, zırhlı araçlar sokaklarda bir sokak afişi gibi oradan oraya savruluyordu. İnsanlar sadece çığlıkları duyuyor ama seslerin sahipleri kuytu köşelere çekilerek can veriyordu. Ölüm-lerden sonraki o ürkütücü sessizlik en kötüsüydü. Yerlere saçılan telsizlerden sürekli benzer anonslar ve yardım çığlıkları yükseldi.

“Doğu hattı düştü.”

“Batı hattına ulaşamıyoruz.”

“Mühimmat yetersiz.”

“Onlara karşı koymak mümkün değil.”

“Sandığımızdan daha kalabalıklar.”

“Düşünebiliyorlar.”

“Ne yapacağımızı biliyorlar.”

Buna rağmen insanlar mücadeleye devam etti. Geri çekilmenin faydasız olduğunu da geride çekilebilecek yer kalmadığını da biliyorlardı.

“Güneş doğana kadar dayanın!” diye bir ses yükseldi ve tüm orduların komutanları bu emri askerlerine tekrar etti.

İnsanların en büyük avantajı vampirlerin dezavantajıydı. Güneş doğana kadar hayatta kalmayı başaranlar vampirleri uykularında avlayabilir ve kurtuluş için plan yapacak zaman yaratabilirlerdi.

Bunun bir ayaklanma ya da direniş olduğunu sanan insanlar yeni bir düzenin başlangıcı olduğunu anlayana kadar çok kayıp verdi.

Vampir ordularına karşı şansları yoktu. İnsanlar sayıca üstün olsalar da bunun bir anlamı yoktu. Vampirler kana aç oldukları gibi yorulmak nedir bilmezdi. Gözle takip edilemeyecek kadar hızlıydılar. İnsanlar teknolojileri ile karşılık vermeye çalıştı. Karanlığın içinde hareketleri algılamaya çalışan cihazlar vampirler tarafından etkisiz hale getirildiğinde insanlar bir kez daha kan kaybetti. Yanan et ve kan gölüne dönen sokaklardan dayanılmaz kokular yükseliyordu. Vampirler yürümüyor, koşmuyor da karanlığın içinde kayıyorlardı sanki. Güvenlik güçleri saatlerce dayanabildi ve ordular asla kazanamayacakları bir savaşı tarihler boyunca ilk kez bu kadar kısa sürede kabul etti. Eşit değillerdi, karanlığın içinde onlar gibi göremiyor ve duyamıyorlardı. Vampirler onları aldıkları nefeslerle bile avlarken insanlar kadar gürültü ko-parmıyordu.

Kayıtlara geçen soluk soluğa mesajlar arasında, "İnsan değiller," ağıtları yükseliyordu. "Bizler düşman değiliz onlar için çoktan ölmüş cesetleriz."

Savunma hatları güneş doğana kadar ayakta durmaya çalışırken tüm dünya buna canlı bir şekilde şahitlik ediyordu.

Generaller askerlerine, geri çekilmemeleri için emirler yağırdıyordu.

Şimdi şehirleri teslim ederlerse bir daha geri alamayacaklarının farkındaydılar. Bugün vampirler tarafından avlanmazlarsa yarın av olacaklarını biliyorlardı. Yaşamak için değil, zaten ölecek olduklarını bildikleri için mücadele ediyorlardı.

Nihayet güneş doğduğunda bir şansları olduğunu düşündüler. Acil durum protokolleri devreye girecek ve gündüz vakti vampirleri ortadan kaldıracaklardı.

Daha nefeslenmeden kalabalıkların arasından ayrılmayan vampirleri fark ettiler. Güneş onları yakmıyordu. Ordular son umudunu da orada yitirdi.

Bir an savaş vardı.

Bir an kaybetme korkusu.

Bir an kısa süreliğine umut ettiler.

Güneşin doğuşuyla sessizlik hepsini esir aldı.

Vampir timinin başkanı mor takım elbisesinin içinde tam donanımlı vampir korumalarıyla çıkageldiğinde yağmur sağanak halinde yağıyordu. Savaş alanına giren birine değil savaşın galibine benzediğini düşündüler.

İnsan ordusunun generali ve komutanları ön safa çıkıp cesaret gösterdiler. Hepsi ölüme yürüdüklerini düşünüyordu.

Vampir timi de ikiye ayrıldı ve vampirlerin kralı koyu kırmızı gömleği ve jilet gibi kıyafetinin içinde göründü. General onunla göz göze gelme talihsizliğine düştü ve silahını kaldırıp namlusunu vampir kralının kalbine doğrultma cesaretine kapıldı.

“Diz çök,” dedi vampir kralı basit ve kayıtsızca.

General vampirin etkisi altına girmiş halde dizinin üzerine çöktüğünde bu, tarihin tekrar yazıldığı anın kaydı olacak ve tüm zamanlar boyunca en çok izlenen görüntüler arasında yer alacaktı.

Orada sadece bir savaş kaybedilmedi, bir general diz çökmedi ve bir ırk kazanmadı. Orada insanlığın iradesi boyun eğdi.

Bir insan ordusunun generali tüm dünyanın gözü önünde tek kelimeyle teslim olmuştu ve geriye hiçbir umut kırıntısı kalmamıştı.

Korku en kötü hastalıktan daha bulaşıcı, yangından daha hızlı yayıldı. İnsanlar ne kaçmaya çalıştı ne de silahlarını bıraktı. İnsanlar kıpırdamadan beklediler.

Yağmur komutanın ve vampir kralının arasında ince çizgiler halinde kayboluyordu.

“Etrafına bak,” dedi vampir kralı. “Savaşarak kazanabileceğine inanıyor musun?”

Komutan etki altında olduğu için istemese de etrafına baktı. Yaşanan kaosu gündüz gözüyle ilk kez gördüğünde dağ gibi iradesi bile irkildi. Şehirden geriye bir şey kaldığı söylenemezdi. Caddeler kana boyanmıştı. Yerde vahşice katledilen cesetler uzanıyordu. Araçlar alev almış ve sokaklar yanıyordu.

General yalnızca korku hissetmiyordu aynı anda zihnindeki bulanıklıkla mücadele ediyordu. Vampirin telkinine karşı koyamadı. Kulaklarındaki sesler, yağmurun hissi, cesetlerin kokusu

kayboldu. Vampirin gözlerine baktığı anda gördüğü şeyle irkildi. Saf güç değildi yalnızca, asırlar ve yaşamlar vardı.

“Dünya sizin, savaş meydanları sizin, yaşam hakkı sizin sanıyorsunuz.” Vampir sakince konuşurken herkese sesleniyordu ama gözleri hâlâ generalin üzerindeydi.

Herkes bunun aslında generalin temsil ettiği rütbeyle ilgili olduğunu biliyordu. Orduları yöneten adama ve kitleleri, halkları yöneten insanlara sesleniyordu.

Vampir kralı yağmurun altında ayaklarının dibine çöken generalden bakışlarını kaldırıp tüm insanlara bir çağrıda bulundu.

“Asırlardır birbirinizi avlayıp tüm dünyaya zarar veren böyle savaşlar veriyorsunuz. Ölümü de savaşlarınız gibi doğal sanıyor ve buna sığınıyorsunuz.”

Herkes nefesini tutmuştu.

“Ne savaşlarınız ne ölümlerinizi ne yaşlılığınızı ne de hastalıklarınız gerekli ya da doğal. Sadece zayıflık. Başınıza gelen her kötülüğü kendiniz yaratıyor ve sonra buna insan olmanın bedeli diyorsunuz.”

Küçümseyici ve öfkeliydi.

“Vampirler insanlığın sonu değil. Bu gece sizin sonunuz olmak için çıkmadık meydanlara. Biz insanlığın bir sonraki adımıyız.”

Tüm dünyada yeniden erişime açılan ekranlarda bu konuşma canlı bir şekilde paylaşılıyordu.

Bir kadın evine ulaşmaya çalışırken bir mağazanın televizyonundan seyretti. Bir asker kulaklığında işitti. Bir adam silahını indirirken karısına sarıldı. Bir genç telefonuna uzandı.

Dünyanın sonunun geldiği düşüncesi dünyanın bir sonraki haline olan merakla yer değiştirdi.

“Sizler gibi sizden üstün olduğumuz naralarını atmayacağım. Sizler gibi değişime direnmediğimiz için buradayız ve siz de oradasınız. Yaşamlar sürdüğü müddetçe her üstün ırk bir sonrakine yerini verdi. İnsanlık için de yerini devretme vakti. Bunu bir kıyıma çevirmek sizin elinizde, bir sizlere dönüşüm vaat ediyorsunuz.”

Bu zafer konuşması değildi, tehdit değildi, bu artık geri dönüşü olmayan mutlak gerçektir. İnsanlığın sonu ve yeni düzenin başlangıcıydı.

“Zamanın sizi çürütmediği bir dönemi başlatarak, size sonsuzluğumuzla geldik.” Çenesini dikleştirerek hükmünü ilan ederken aslında bir seçenek sunuyordu.

Yeni düzene ayak uydurmamayanların sonunun ilanını, yönetimi ele geçirdiği ilk geceden veriyordu.

Meydandaki evlerden birkaç tanesine daha yangın sıçradı ve alevler gökyüzünü turuncuya boyadı.

“Size savaş değil evrim sunuyoruz,” dedi vampirlerin kralı.

Tüm vampirler onun etrafında ordu disipliniyle duruyor ve insanların yapacağı en ufak hareketi bekliyordu. Sanki vampirlerin hepsi tek bir aklı paylaşıyor, hepsi tek birinin emriyle hareket ediyordu.

“Dünya üzerinde insan elinden çıkmış tek şey savaştır. Biz korkmayız. Bizler, insanlığın daha iyi versiyonu olarak, korkudan yoksunuz. Sizler korkuyla yönetilip korkuyla beslenirsiniz. Açlık, ölüm, zaman, hastalık, yoksulluk, yetersizlik... Korkularınız sizi ele geçirmişken bizim canavar olduğumuzu söylüyorsunuz.”

Bir an durdu ve gülecek gibi oldu.

“Size korkmadığınız yeni bir düzen sunuyoruz. Hastalıklarınıza şifa, zamana bir virgül, ölüme bir son vermek için geldik. Size sahip olduğumuz sonsuz yaşamı getirdik.”

Dünyanın her yanına sessizlik çöktü.

İnsanlık tarihindeki en kısa savaş bu şekilde sona erdi.

Direnenler ve kabul etmeyenler olacaktı ama vampirler ne yaptıklarını biliyorlardı. İnsanların süngülerini nasıl kıracaklarını, zayıf yanlarını nasıl kaşıyacaklarını ve nasıl gardlarını indireceklerini biliyorlardı.

Onları öldürmeden kazandıklarını biliyorlardı.

Güneş doğmuştu ve artık dünyanın sahibi insanlar değildi.

VAMPİRLER YÖNETİMİ ELE GEÇİRDİ

İLK ALTI AYLIK SÜREÇ

İnsanlığın evrimi ve yeni bir medeniyet biçimine geçiş süreci başlatıldı.

Vampirler hiyerarşik düzende kralları tarafından yönetilir.

İnsanlar kendi siyasi liderlerine sahiptir ancak yeni düzende yönetilen tür olarak geçiş sağlarlar.

Büyük şirketler, bankalar, medya vampirler tarafından kontrol edilir.

Kan bağıışı zorunluluğu daha küçük şehirlerde başlar.

Hastalıklı, duygusal durumlar ve genetik özellikler incelenerek kan sınıflandırmaları yapılır. Gümüş ve gümüş suyu bulundurmak yasaklanır.

Reformcu ve gelenekçi vampirler arasında anlaşmazlıklar arka planda çözülür ve yansıtılmaz.

İnsanlar kendi içlerinde bölünür.

Karşı çıkan-avcılar.

Yeraltı örgütleri.

Sisteme entegre olan, kabullenenler.

Yeni düzen işbirlikçileri.

Vampirleri destekleyen ve dönüşüm isteyenler.

Kültürel yapılanmada gece hayatı daha aktif hale gelir. Sanatta karanlık estetik, ölüm ve ölümsüzlük temaları öne çıkmaya başlar.

Günlük yaşamın olağan akışta devam ettiği öne sürülür.

Medya vampirlerin insanların hayatını kolaylaştırdığını dayatır.

Vampirler dünyayı korkuyla değil, aldatmacayla ele geçirirken insanlar gözlerini bambaşka bir düzene açar.

Vampir kralının ihaneti, Luzia'nın yalnızca kaderini değil, kalbini de geri dönülmez biçimde değiştirir.

İntikam için çıktığı yolda her adım onu biraz daha karanlığa sürüklerken, vazgeçemediği duygular da peşini bırakmaz.

Avladıkça acımasızlaşan Luzia, vampirlere geçit vermemeye kararlıdır. Ancak bazı savaşlar kılıçlarla değil, kalple verilir.

Sidra ise zamanın gücüne güvenerek bekler. İzler. Sabreder. Luzia'nın öfkesinin, kırgınlığının ve aşkının sonunda onu kendisine geri getireceğine inanır.

Fakat vampir kraliçenin beklenmedik gelişi tüm dengeleri değiştirir. İhanetler derinleşirken, sırlar ortaya çıkarırken ve eski yaralar yeniden kanarken Luzia bir seçim yapmak zorunda kalır:

Geçmişinin hayaletlerine mi teslim olacak, yoksa uğruna her şeyini riske attığı aşka mı?

Çünkü bazen en büyük savaş, sevdiğin kişiye karşı değil, onun için verilir.

